РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У 1242/16
Дана 28.09.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Весне Даниловић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Град Београд, чији је законски заступник Градски правобранилац града Београда, Тиршова 3 и тужби тужиоца А.А. из ..., чији је пуномоћник Попадић Небојша, адвокат из Београда, Високог Стевана 23, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, ради поништаја решења број: 46-00-01004/2015-13 од 15.12.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ... број ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ... и Д.Д. из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Игор Ољачић, адвокат из Београда, Влајковићева 27, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 28.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужбе **СЕ ОДБИЈАЈУ**.

II ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци Град Београд и А.А. из ... да заинтересованим лицима Б.Б. из ..., ... број ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ... и Д.Д. из ..., ..., надокнаде трошкове управног спора у износу од 78.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијају се као неосноване жалба Града Београда и жалба А.А. из ..., изјављене против решења Агенције за реституцију, Подручна јединица Београд, број: 46-005848/2012 од 14.09.2015. године.

Наведеним решењем првостепеног органа, у тачки 1. диспозитива, усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине законским наследницима Б.Б. из ..., са уделом од 1/2 идеалног дела, В.В. из ..., са уделом од 1/4 идеалног дела, Г.Г. из ... и Д.Д. из ..., са по 1/8 идеалних делова на национализованој непокретној имовини и то на: објекту број ... у Ул. ..., на кат. парцели број ..., уписаном у ЛН ... КО ..., као објекат преузет из земљишне књиге, у државној својини РС са уделом 1/1, корисника ГО Стари град, а која је имовина одузета од бившег власника Ђ.Ђ. из ... решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град Н. бр. 5704/59 од 28.04.1959. године; тачком 2. диспозитива одбија се захтев Е.Е. из ..., ..., за враћање одузете имовине односно обештећење као неоснован у целости; тачком 3. диспозитива обавезује се Република Србија, као власник да Б.Б., В.В., Г.Г. и Д.Д., пренесе у својину непокретност из тачке 1. диспозитива тог решења и то у обиму законских удела одређених у тачки 1.; тачком 4. диспозитива решења утврђује се да А.А. има право да и након доношења решења о враћању непокретности, као закупац користи предметну непокретност за своју делатност, у периоду који је неопходан за прилагођавање његовог пословања, али не дуже од 3 године од извршности решења о враћању имовине, с тим што се бивши власник и обвезник могу и друкчије споразумети. Права и обавезе између законских наследника бившег власника и А.А. за то време уређују се уговором; тачком 5. диспозитива одређује се да ће по правоснажности то решење служити као извршни наслов за упис промена у јавним књигама о евиденцији непокретности и правима на њима; у тачки 6. диспозитива налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима, да на основу тог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења; тачком 7. диспозитива враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом првог отуђења.

Против наведеног решења тужбу је поднео Град Београд, преко законског заступника, дана 25.01.2016. године и иста је заведена под пословним бројем 7 У. 1318/16. Како се тужбама заведеним у уписнику Управног суда под 1 У. 1242/16 и 7 У. 1318/16 побија законитост истог оспореног решења туженог органа, суд је из разлога економичности и целисходности, спојио поступке ради вођења јединственог поступка и доношења одлуке под пословним бројем 1 У. 1242/16, применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује и одредба члана 74. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), те ће се предмет водити под пословним бројем 1 У. 1242/16.

У поднетој тужби, коју је по налогу суда уредио поднеском од 02.03.2016. године, Град Београд оспорава законитост решења туженог органа указујући да поступајући по његовој жалби тужени није поступио у складу са одредбом члана 232. Закона о општем управном поступку, односно није испитао истакнуте жалбене наводе нити је образложио из ког разлога је исте сматрао основаним односно неоснованим, иако су жалбени наводи Града Београда кључни за решавање ове правне ствари.

Наиме, и првостепени и другостепени орган су утврдили да је А.А. основан од стране Града Београда и физичког лица, као и да је у самој непокретности смештена збирка аутомобила, која је приватна својина тог физичког лица. Првостепени орган је даље утврдио да враћање исте непокретности не би битно омело рад и функционисање тог музеја, с обзиром да се делатност самог музеја може обављати и у некој другој згради, невезано за враћање одузете имовине, односно обештећење, те да у том смислу нема препреке враћању исте непокретности у натуралном облику. Тужилац истиче да закон не предвиђа да се непокретност која је предмет захтева не може вратити ако служи за обављање делатности установе основане искључиво од стране носилаца јавне власти. Како је и сам орган утврдио да је А.А. основана и од стране Града Београда као носиоца јавне власти, то је јасно да се сходно члану 18. став 1. тачка 3. Закона не може извршити враћање непокретности која служи обављању делатности Музеја, те је у том смислу у наведеном решењу погрешно примењено материјално право.

Даље наводи да је првостепени орган погрешно нашао да враћање предметне непокретности не би битно омело рад и функционисање А.А., јер се рад и функционисање може обављати и у другој згради. По налажењу Града, овај став представља погрешну примену материјалног права, јер се поставља питање шта представља битно ометање рада и функционисање служби у смислу враћања имовине и обештећења, ако не исељење из непокретности у којој се сам рад и обавља. Коначно, тужилац указује да у првостепеном поступку није на несумњив начин утврђено да ли је предметна непокретност дограђена или надзидана односно проширена на непокретност која се налази на адреси ..., што се и није могло утврдити на увиђају, проведеном на лицу места од стране саветника за геодезију, већ се искључиво могло утврдити вештачењем извршеним од стране овлашћеног судског вештака за област грађевине. У том смислу, сматра да је првостепени орган био у обавези да изведе доказ вештачењем ради утврђивања или разјашњења неке чињенице за које је потребно стручно знање, а којим сам не располаже. Међутим, првостепени орган није одредио вештачење, што је апсолутно супротно закону, па ни другостепени орган не може поуздано тврдити да ли је предметна непокретност дограђена или надзидана. Са свих наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавеже да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе.

Тужилац А.А. у тужби поднетој преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа, указујући да је тужени орган битно повредио правила поступка прописана одредбама Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање те погрешно применио материјално право.

Пре свега, у односу на битне повреде правила одредаба Закона о општем управном поступку, наводи да пуномоћнику подносиоца тужбе није омогућено да учествује у делу поступка када је био одређен увиђај на терену јер није усвојио његов захтев да се утврђивање чињеница које се тичу предметног објекта увиђајем одложи за неки други термин јер истом увиђају није могао да приступи. То што се пуномоћник тужиоца накнадно изјаснио на писмени записник и налаз вештака геодезије и том приликом указао на нетачности које се налазе у истом, не указује да му је било

омогућено да заступа свог властодавца у тренутку вештачења.

У делу тужбених навода којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, наводи да је предметни објекат био изграђен од стране правног претходника лица коме је национализована предметна зграда инг. Ж.Ж. и то на земљишту на коме је власник била З.З., а коју је исти користио по основу закупа на одређено време земљишта.То даље значи да је правни претходник подносилаца захтева Ђ.Ђ био власник привременог објекта (ауто гараже) од тврдог материјала који се налазио на земљишту чији је власник била З.З., а он само корисник по основу, могуће пренесеног, закупа на одређено време. Даље, приликом национализације, прво је национализована имовина З.З., значи земљиште и све зграде које се налазе на тој парцели, па је тек накнадно утврђено да је предметни објекат власништво Ђ.Ђ., па је од њега национализован и објекат а не и земљиште јер је то већ раније било учињено. Према томе, јасно је да се и тада објекат налазио на земљишту у власништву другог лица, сада већ државе. Даље, закон је предвидео могућност да се имовина врати у натуралном облику и то само она која је и национализована. Према томе, надлежни орган може вратити само објекат, али не и земљиште јер је исто било предмет изузимања из поседа власника објекта, а не предмет национализације имовине власника објекта, који никада и није био власник земљишта већ само закупац. Следом изнетог, тужилац указује да надлежни орган не може вратити подносиоцима захтева било какво стварно право или право коришћења на земљишту јер њихов правни претходник и није био власник земљишта нити корисник истог по основу власништва на објекту, већ је имао само право закупа на неодређено време по уговору. Даље, тужилац наводи да с обзиром да би се враћањем створила правна ситуација да би подносиоци захтева постали власници објекта, а држава власник земљишта (или З.З., ако је обновила рад), то се основано поставља питање да ли првостепени орган има овлашћења да својим решењем мења правни режим власништва на градском грађевинском земљишту дајући туђе власништво на земљишту на несметано и бесплатно коришћење власницима објекта који нису никада били и нису власници земљишта.

Тужилац даље указује да је поступак оснивања А.А. остао непознаница за учеснике у поступку, па је нејасно ко је оснивач А.А. и шта је ко унео у А.А. и шта се од културних догађаја може одржавати у простору А.А.. Наводи да се увиђајем могло утврдити да се простор који користи корисник састоји из целокупног пословног простора у партеру, подруму и на првом спрату зграде у ул. ..., целог пословног простора у партеру и подруму зграде у ул. ... и отвореног простора А.А. Значи у неком тренутку је направљен јединствени пословни простор, а што ни вештак, нити првостепени и тужени орган неће да прихвате. Предметни простор се као цео обједињен, затворени и отворени простор А.А. може користити само у функцији А.А. и без могућности да се у било ком виду измене спољни габарити, као и унутрашње уређење, а све само уз сагласност Завода за заштиту споменика културе. Посебно указује да се пословни простор А.А. простире на обједињени пословни простор у партерима зграда у ул. ... и ... и има јединствену струју, водовод, канализацију и противпожарну заштиту за оба дела обједињеног простора, а што је све пропуштено да

се утврди приликом увиђаја.

Са ових и других тужбом образложених разлога предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење укине у целости и предмет врати на поновно одлучивање или исто преиначи на тај начин што би се одбио захтев за реституцију у натуралном облику и извршило обештећење наследника у складу са законом.

У одговорима на тужбе, тужени орган је остао у свему при наводима из тужбом оспореног решења и предложио да суд тужбе одбије као неосноване.

У одговору на тужбу који је Управном суду преко пуномоћника достављен 31.03.2016. године, у односу на тужбу Града Београда у предмету 1 У. 1242/16, заинтересована лица предлажу спајање предмета заведених под пословним бројем У. ... и ..., ради вођења јединственог поступка, додајући да тужилац у тужби углавном понавља наводе из жалбе, при чему упорно избегава да помене чињенице које му не иду у корист. Наводе да је тужилац дана 28.01.1994. године донео решење о обезбеђењу пословног простора за смештај А.А. у улици ... у ..., а које решење је спорно јер у моменту доношења тог решења непокретност није имала статус непокретног културног добра, као и на који начин тужилац доноси решење којим се непокретност додељује на коришћење А.А. који у том тренутку није ни основан, нити је исти, у складу са императивним прописима, могао бити основан на начин наведен у решењу. Сви ови правни недостаци решење чине апсолутно ништавим. Поред ове чињенице, од значаја је и чињеница да тадашњи прописи нису дозвољавали оснивање А.А. чији би оснивачи били тужилац и физичко лице. Из свега наведеног произлази да уговор о оснивању А.А. од ... године је апсолутно ништав. Указују да је тужени приликом доношења решења поступио у складу са релевантним прописима и својим законским овлашћењима, а једина битна чињеница за правилно одлучивање у овој правној ствари је да физичко лице не испуњава услове прописане чланом 18. Закона о реституцији односно да у конкретном случају нису испуњени услови за изузимање непокретности од натуралне реституције. Са свих наведених разлога предлажу да суд тужбе одбије као неосноване, и обавеже тужиоца да заинтересованим лицима надокнади трошкове поступка која су лица имала.

Заинтересована лица су доставила дана 04.05.2016. године и одговор на тужбу у предмету У. ..., допуњен поднеском од 09.05.2016. године, изјашњавајући се да су нетачни наводи да су оспореним решењем битно повређена правила поступка, посебно указујући да спреченост било које странке (учесника) у поступку реституције да присуствује увиђају, није разлог за одлагање увиђаја у складу са важећим прописима. У односу на погрешно и непотпуно утврђено стање наводе да тужилац, у својству правног заступника корисника, по ко зна који пут током поступка покушава да оспори правно власништво бившег власника а сада његових правних следбеника над објектом на шта су током процеса у више наврата документовано одговорили. Посебно указују да су уз захтев за реституцију поднета сва законом тражена и потребна документа која ово власништво потврђују, а која се налазе у списима предмета, пре свега правноснажно решење о национализацији, којим се објекат одузима од власника,

пок. Ђ.Ђ чији су правни следбеници. Чињеница је да је објекат одузет правноснажним решењем о национализацији од власника, те да правни следбеници власника одузете имовине у свом захтеву за реституцију траже од Републике Србије да им врати оно што им је одузето. Посебно додају да су у више наврата током поступка указивали на чињеницу да су решења о додели простора на коришћење, уговор о оснивању А.А. и одлука Владе о проглашењу зграде за споменик културе у супротности са законом, с обзиром да А.А. у време њиховог доношења није постојао. У том смислу, наводе да тужилац током поступка није поднео било какав законски валидан доказ којим би ове тврдње оповргао упркос бројним и поновљеним инсистирањима и захтевима подносилаца захтева. „Просторно-историјски културна целина" јасно је дефинисана Законом о културним добрима, у чл. 20., као простор састављен од више културних добара од посебног културног и историјског значаја, при чему зграда модерне гараже, а што је предмет овог поступка, не представља нити споменик културе од посебног значаја нити се састоји од више културних добара. Целокупни пословни простор на који се тужилац позива, представља само његову субјективну аспирацију, без законског основа, а који је вештачка творевина настала незаконитим спајањем зграде која је предмет овог поступка и одвојеног, засебног пословног простора приватног продукцијског предузећа ..., у власништву сина власника Збирке аумобила и стамбеног простора у приватном власништву, при чему не постоји никакав упис у земљишним књигама било каквог простора на адреси ул. ... на коју се тужилац позива. Са ових и других навода из одговора на тужбу предлажу да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у присуству законског заступника првог тужиоца и пуномоћника другог тужиоца, те пуномоћника заинтересованих лица, а у одсуству уредно позваног туженог, одржао усмену јавну расправу дана 21.09.2017. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник првог тужиоца је остао у свему при наводима тужбе, придружујући се наводима и тужбе другог тужиоца, посебно у односу на наводе којима се указује на битне повреде правила управног поступка. Трошкове тражи за састав тужбе у износу од 20.000,00 динара за приступ на јавну расправу и износ од 20.000,00 динара за састав тужбе, у укупном износу од 40.000,00 динара.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник другог тужиоца, остаје у свему при наводима из тужбе и у свему се придружује речи законског заступника првог тужиоца. Трошкове тражи за састав тужбе у износу од 20.000,00 динара и за приступ на усмену јавну расправу у износу од 20.000,00 динара, у укупном износу од 40.000,00 динара.

Пуномоћник заинтересованих лица остаје при наводима из достављених одговора на тужбе, посебно додајући да на апсолутну ништавост уговора суд пази по службеној дужности те иста не мора бити посебно утврђена. Трошкове тражи за састав

два одговора на тужбе увећано за 150%, с обзиром да се ради о четири странке, у износу од по 20.000,00 динара за сваки одговор на тужбе и за приступ на јавну расправу, увећану за 150%.

По разматрању навода тужби, одговора на тужбе и свих списа овог предмета, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, читањем списа предмета туженог органа и исправа приложених уз тужбе и одговоре на тужбе, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка, Управни суд налази да су тужбе неосноване.

Из стања у списима и према разлозима из образложења тужбом оспореног решења произлази да је Б.Б. из ... поднела захтев за враћање одузете имовине односно обештећење који је заведен под бројем ..., а да су В.В., Е.Е., Г.Г. и Д.Д., сви из ..., поднели захтев за враћање односно обештећење који је заведен под бројем ..., а које захтеве је првостепени орган закључком број ... од 21.09.2012. године спојио у један поступак одлучивања.

Након оцене поднетих захтева првостепени орган је донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења, налазећи да су испуњени сви законом прописани услови да се подносиоцима захтева усвоји захтев и врати имовина ближе наведена у диспозитиву ожалбеног решења, док је ставом 2. диспозитива одбио као неоснован захтев Е.Е. из ... налазећи да у конкретном случају иста није активно легитимисана као подносилац захтева за враћање имовине одузете бившем власнику Ђ.Ђ, будући да не спада у круг његових законских наследника у смислу члана 8. Закона о наслеђивању.

Из списа предмета даље произлази да је непокретност која је предмет враћања национализована решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град Н.бр. ... од .... године, као претходно власништво Ђ.Ђ, а која се налази на кат.парцели број ... КО ..., раније власништво Задужбине З.З.. На основу извршеног увиђаја на лицу места дана 17.04.2014. године, у ул. ... у ..., на предметној катастарској парцели, идентификован је у приземљу пословни простор, који се састоји од 4 одељења-просторије (највеће, где су изложени аутомобили и 3 помоћне просторије од чега је 1 портирница), укупне површине од 920 м2, а на спрату пословни простор, који се састоји од 3 канцеларије, ходника, чајне кухиње и мокрог чвора, површине од 110 м2, који простор се користи за потребе пословног простора у приземљу, као и подрумске просторије које имају исту површину као и просторије на спрату. Даље је утврђено да се отворени паркинг ограђен жичаном грађом не налази на кат.парцели број ... КО ..., већ на парцели бр. ... КО ... и то између ул. ... и објекта који носи кућни број ... и да је пролаз једина комуникација између предметног пословног простора у приземљу објекта у ул. ... и пословног простора у згради број .... Имајући у виду све наведено, као и то да је национализовани објекат уписан у лист непокретности у ЛН бр. ... КО ... као објекат број ... на кат.парцели број ... у својини Републике Србије, чији је корисник ГО Стари град, да је на основу извршеног увиђаја на лицу места непосредним опажајем, на основу изгледа фасада и детаља на њима, изгледа крова и кровне покривке и на основу

премера спољних димензија објекта и поређења истих са одговарајућим фронтовима објекта са копијом плана, закључено да објекат није мењао своје габарите, то је првостепени орган у склопу ових и других изведених доказа правилно утврдио све одлучне чињенице које су предуслов за реституцију предметне имовине прописане Законом о враћању одузете имовине и обештећењу.

Тужени орган је ценио наводе жалбе А.А. којима се истиче да је првостепени орган пропустио да у образложењу ожалбеног решења јасно наведе хронологију фактичког и правног статуса од стране правног претходника лица коме је национализована предметна зграда односно да је Ђ.Ђ био власник привременог објекта од тврдог материјала који се налази на земљишту чији је власник била задужбина, те да надлежни орган може вратити само објекат али не и земљиште, али је нашао да су ови наводи неосновани. Ово са разлога што је на основу решења о национализацији, који је приложен као акт о подржављењу утврђено да је Ђ.Ђ означен као бивши власник на дан 25.12.1958. године био сопственик национализоване пословне зграде – гараже са осталим просторијама изграђеним на кат.парцели број ... КО ..., као раније власништво задужбине З.З., да је увидом у ЛН број ... КО ... утврђено да се на кат.парцели број ... КО ... налази градско грађевинско земљиште површине 24 а 60 м2, у државној својини РС, корисника власника уписаних у В1 и В2 лист, а да је објекат број ... у ул. ..., који је предмет захтева, на кат.парцели број ... у државној својини РС, са правом коришћења ГО Стари град. Како је право коришћења грађевинског земљишта преносиво али само са преносом права својине на грађевинском објекту, на подносиоце захтева биће уписано право власништва на објекту и право коришћења на земљишту у смислу одредбе члана 3. став 3. Закона о промету непокретности.

Тужени је ценио наводе жалбе А.А. да простори у ул. ... и... представљају јединствену функционалну целину те да предметни простор није подобан фактичком враћању. Ово стога што је на основу извршеног увиђаја утврђено да зграда на адреси ..., која је предмет захтева, није мењала своје габарите, а да је једина комуникација између тог пословног простора у приземљу објекта у ... и пословног простора у броју ... пролаз, а на основу изјашњења Одељења за општу управу, имовинскоправне и стамбене послове и Одељења за грађевинске послове ГО Стари град од 05.02.2013. године и 04.02.2013. године односно утврђено је да не постоји документација која би се односила на евентуалне захтеве за извођење грађевинских радова на предметној згради.

Тужени орган је ценио и остале наводе жалби па је нашао да су исти неосновани и да је првостепени орган правилно утврдио да су испуњени услови из одредбе члана 18. Закона о враћању имовине. Ово са разлога што је А.А., само корисник предметне непокретности, те враћање исте у својину законским наследницима бившег власника, не може бити од утицаја на рад и функционисање делатности Музеја у смислу члана 18. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Ово стога што се делатност самог Музеја односно чување, заштита и прикупљање старих и ретких аутомобила, коришћење техничких и уметничко-историјских дела у образовне сврхе путем њиховог излагања јавности итд., како се то наводи у члану 4. уговора о оснивању А.А. бр. ... од .... године, може

обављати и у некој другој згради, а самим тим не може бити изузет из натуралне реституције. Са свега изнетог, тужени орган је ценио и остале наводе жалби који су без утицаја на другачије решење ове управне ствари, те је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11), прописано је да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона.

Одредбом члана 15. наведеног Закона прописано је шта представља предмет враћања, док су одредбом члана 18. Закона, прописани изузеци од враћања у натуралном облику, а између осталих је прописано да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају следећу намену, односно статус: непокретности које служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа, као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби (ст. 1. тачка 3.).

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање ове управне ствари правилно су, по оцени Управног суда, оспореним решењем одбијене жалбе тужилаца будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења правилно утврђено да су испуњени услови за враћање имовине подносиоцима захтева овде заинтересованим лицима. Разматрајући наводе тужби Управни суд је имајући у виду да су исти истицани и у жалбама поводом којих је донето овде оспорено решење, нашао да су исти правилно оцењени као неосновани.

Суд је посебно ценио неоснованим битне наводе првог тужиоца којима се указује да је подносиоцима захтева без основа поред објекта враћено и земљиште које је било изузето из поседа власника објекта а не предмет национализације. Ово са разлога што подносиоцима захтева, овде заинтересованим лицима, није враћено право коришћења на катастарској парцели на којој се налази гаража на којој је законским наследницима ранијег власника утврђено право својине са одговарајућим уделима. Следом изнетог, заинтересована лица се у катастру непокретности не могу уписати као власници земљишта, већ се могу уписати искључиво као корисници предметне парцеле у обиму редовног права коришћења непокретности на којим је утврђено право ожалбеним решењем првостепеног органа. Суд је посебно ценио битне наводе тужбе другог тужиоца којима се указује на повреде правила поступка прописаних одредбом Закона о општем управном поступку, али је нашао да су исти неосновани, јер у спроведеном поступку нису учињене битне повреде правила поступка које би утицале на законитост оспореног и ожалбеног решења. Даље, наводи другог тужиоца да на његов захтев није одложен увиђај на терену не доводи у сумњу законитост оспореног решења, с обзиром да је одредбом члана 185. став 1. Закона о општем управном

поступку прописано да странке имају право да присуствују увиђају, из чега даље произлази да уредно позвана странка нема обавезу да присуствује увиђају.

Коначно, суд је ценио и наводе заинтересованих лица којима се указује на ништавост исправа о оснивању А.А., али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари, јер ови наводи не могу бити разматрани у управном спору, већ искључиво у редовном поступку пред судом опште надлежности, с тим да други тужилац може да настави уговорни однос са власницима непокретности, а како је и утврђено у тач. 4. диспозитива ожалбеног решења.

Суд је ценио све остале наводе тужби, али налази да су исти и без утицаја на другачије решење ове управне ствари.

У погледу предлога другог тужиоца да суд реши управну ствар, суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције да оспорени управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Налазећи, након закључене усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима, да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11..55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужиоци у овом управном спору нису успели.

Одлучујући о захтеву заинтересованих лица за накнаду трошкова спора, на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. став 1. у вези са чл. 162. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, у износу од по 16.500,00 динара за састав два одговора на тужбу, укупан износ од 33.000,00 динара, стим што суд за састав истих не досуђује увећани износ за заступање више странака, већ признаје само један износ за сва заинтересована лица. Такође, заинтересованим лицима је досуђен и износ од 18.000,00 динара за приступ на усмену јавну расправу, за прво заинтересовано лице и износ од по 9.000,00 динара за друго, треће и четврто заинтересовано лице, у укупном износу од 45.000,00 динара, применом тар. бр. 43. став 1. и 2. и тар. бр. 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12). Такође, у преосталом делу захтев за накнаду трошкова у износу до 20.000,00 динара за састав одговора на тужбе и за приступ на усмену јавну расправу није признат, јер ови трошкови нису опредељени сагласно наведеној Тарифи. Са свега

изнетог, суд је одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде и досудио укупне трошкове спора у износу од 78.000,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.09.2017. године, 1 У 1242/16

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Бјелановић,с.р. **Јасминка Вукашиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ